

YERYÜZÜNDE BİR GÖÇMENİN YERİ*

Çağrı ÇARDAKLI**

Güneş ışığında uyuyamam ben. O sabah yine uykum güneşin ilk ışıklarıyla bozuldu. Kalkıp yüzümü yıkadım. Süveyda'nın bana hediye ettiği o küçük aynada kendimi gördüm. Otuz yıllık zamanın nasılda çabuk geçtiğini o sabah anladım. Hiçbir şey artık eskisi gibi değildi, her şey değişmişti. İnsan birkaç saatlik uykusundan uyanınca bile hayatında bir şeylerin değiştiğini farkedebilir. Bana göre mekan değişti, zamandır. Zaman değişir ve gelişirse, mekanda buna bağlı olarak değişir. Aynaya bakıp bunları düşünürken aklıma Süveyda geldi. Otuz yıl önce mesleğimin ilk yıllarının verdiği heyecanla eşimle taşındığım Kadıköy 'de bir mahalleye Suriye'den göç eden işçi göçmen bir aile vardı. Sayıları giderek artan göçmenlerin düzensiz yaşamları ve düzensiz işleri vardı. Bu düzensizlik ülkedeki yerli işçi kesimi de giderek tehlike altında bırakıyor, ülkemizi ekonomik krize sürüklüyordu. Üç çocuklu bu genç çekirdek aileden benim öğretmenlik yaptığım okula gelen Süveyda adında on dört yaşında bir kızları vardı. Maddi durumlarının kötü olmasının yanı sıra geldikleri bu ülkenin dilini bilmemeleri ve bazı insanların onların üzerindeki psikolojik etkileri altında çökmüş bir ailenin en büyük çocuğuydu. Üç ay gibi kısa bir sürede Türkçeyi çok güzel konuşabiliyordu. Benim gözümde okuyup bu güzel ülkede iyi yerlere gelip ailesine bakacaktı. Bana göre onun geleceği parlaktı.

Eşimle birbirimizi çok severek evlenmiştik. Benim için aşk dedikleri şey oydu. Ona duyduğum aşk kelimelerle anlatılabilseydi eğer isimsiz kalırdı. Çünkü hiçbir kelime ona duyduğum hissi anlatamazdı. Kadıköy'e taşındığımızdan beri çocuk istiyorduk. Eşim üç aylık bir kız çocuğuna hamileydi. Bir çocuğum olacaktı. Böylesi mutluluk harika bir duyguydu. Aynı şekilde başıma eşim beş aylık hamileyken hayatımda hiç gelmeyen kötü bir olay geldi. Eşim akciğer kanserine yakalanmıştı. Doktorların bütün çabalarına karşı kurtarılamadılar. Bu üzüntüyü anlatamazdım. Artık bir aşım bir dostum bir eşim yoktu. Bir kızım yoktu. Kadıköy'de bir yıl geçirmiştik. Belki de en yakınımdaydım. O beni anlayan çok zeki ve çalışkan bir kızdı. Bana göre onun isminin anlamı dünyanın kalbinin ortasında var olan barışı simgeleyen siyah bir noktaydı. Çünkü siyah aşktı. Çünkü aşk temizdi. Çünkü barış temiz bir süttü. Çünkü aşk barış demekti. Ve insanlar buna inanmalıydı. Okulda onu ötekileştirenlere aldırış bile etmezdi. Derslerindeki kararlılığı, başarısı, hayata karşı duruşu her geçen gün artarak devam ediyordu.

Yağmurlu bir pazartesi günü okuldan beraber mahalleye geldiğimizde mahallede ambulansların, polislerin onların oturduğu evin önünde olduğunu fark ettim.

* Yeni Fikir Stratejik Araştırmaları Derneği (Yeni Fikir SAM)'ın T.C. İçişleri Bakanlığı Dernekler Dairesi Başkanlığı'nın PRODES dahilinde Türkiye Kızılay Derneği Aydın Şube Başkanlığı ve Adnan Menderes Üniversitesi ortaklığında yapılan "Göçmen Sorununa Genç Bakış" isimli yarışmada **hikaye** dalında **ÜÇÜNCÜ** olan eser.

** Çağrı ÇARDAKLI / Adnan Menderes Üniversitesi ASYO Hemşirelik Bölümü Lisans Öğrencisi,

Öldürülenler Süveyda'nın ailesiydi. Aniden kopan ılık Süveyda'ya aitti. Onun artık bir ailesi yoktu. Duyduğum söylemlere göre farklı oldukları bu mahallede Süveyda'nın annesinin bedenini kullanarak para kazandığını ve öldürüldükleri söyleniyordu. Süveyda yalnız kalmamıştı. Yanında ben vardım. Onu korumalıydım. Acılarımızı paylaşarak yaşamalıydık. Onu öyle bırakamazdım. O artık benim biricik kızımdı. Bana bundan bir yıl önceki doğum günümde hediye ettiği bu aynaya bakıp bunları düşünürken aklıma akşamki Türkiye İnsan Hakları Kurumu'nun ödöl töreni ve sonrasındaki doğum günüm için hazırlattığı yemek geldi. Evet bu gün benim doğum günümdü. Altmış yaşında ölümü mutlu bir şekilde bekleyen yaşlı biriydim.

Akşam olmuştu hepimiz Süveyda'yı kürsüde dinliyorduk ödüle layık görülmüş ve insan haklarına yönelik yaptığı azimli çalışmaları ve düşüncelerinden dolayı cumhurbaşkanı tarafından kurumun başkanı seçilmişti. Onun sayesinde Türkiye'nin birçok yerinde ve yurt dışında iki ülkede göçmenlerin okullarda eğitim görmelerini ve topluma kazandırılması için örgütler kurulmuştu. Onu gururla dinliyordum. Beni göstererek " Baba" dedi. Onu dinlerken yanaklarımın ıslandığını hissettim. Salon alkışlara boğulmuştu. Evet, emindim. Bu ülkede artık hiçbir göçmen ailesinin yaşamı o hayatta olduğu süre boyunca onun ailesi gibi olmayacaktı. Bu ülkede insanın insan tarafından alınan hakları tekrar geri verilecekti. Artık mutluydum, ölebilirdim. Bir zamanlar Afganistan'dan İstanbul'a gelen ailemin intikamı kırk yıl sonra alınmış ve katillerinden hesabı sorulmuştu. Süveyda konuşmasını bitirip gelince sarılıp doya doya ağlayabilirdik...

THE PLACE OF AN IMMIGRANT ON EARTH

Çağrı ÇARDAKLI

I can't sleep in the sunshine. That morning my sleep was spoiled with the first lights of the sun. I got up and washed my face. I saw myself in that small mirror that Süveyda gave me. That morning I understood how thirty years' time elapsed quickly. Nothing was like before anymore, everything changed. Even when a person wakes up from a few hours of sleep, he realizes that something has changed in his life. It's time that changes the space for me. If the time changes and evolves, the space changes correspondingly. When I looked at the mirror and thought about it, Süveyda came to my mind. Thirty years ago I moved with my wife in the excitement of the first years of my profession and there was a immigrant worker family migrating from Syria to a neighborhood in Kadikoy. The increasing number of immigrants had irregular lives and irregular jobs. This irregularity was increasingly endangering the indigenous workers in the country, dragging our country into economic crisis. They had a fourteen-year-old daughter named Süveyda, who was coming to the school that I've been teaching, from this young family with three children. She was the eldest child of a family who had not known the language of this country and had fallen under the psychological influences of some people, alongside their bad financial situations. In such short period of time as in three months she could speak Turkish very well. In my eyes she will study and will attain a good position in this country and will look after her family. To me, her future was bright.

We with my wife married to each other with love. For me, love is what they say. If it was possible to express my love for her with words then it would be nameless. Because there is no word that could express how I feel about her. Ever since we moved to Kadıköy, we wanted to have a child. My wife was pregnant to a three-month-old baby girl. I would be having a child. Such happiness was a great feeling. In the same way, while my wife was five months pregnant I had a bad incident that never happened in my life. My wife was diagnosed with lung cancer. She could not be saved against all the doctors efforts. I could not tell this sorrow. I no longer have a love, a friend, my wife. I did not have a daughter. I spent a year in Kadikoy. Maybe the closest person to me was Süveyda. She was a very intelligent and hardworking girl who understood me. To me, her name was a black spot, symbolizing the peace that existed in the middle of the world's heart. Because black was love. Because love was clean. Because peace was a clean milk. Because love meant peace. And people should have believed it. She would not have even paid attention to those who alienated her in school. Her determination in her studies, her success, her stance against life was continuing increasingly day by day.

On a rainy Monday, when we came to the neighborhood from the school, I noticed the ambulances in the neighborhood and the cops were in front of the house where they lived. The family that was murdered was Süveyda's family. The scream that suddenly broke out belonged to Süveyda. She no longer had a family. According to the speeches I heard, it was said that in this neighborhood they were different and that Süveyda's mother was earning money by using her body and so they were murdered. Süveyda was not alone. She had me. I should be protecting her. We should be living by sharing our pain. I could not leave her like that. She was now my only girl.

When I looked at this mirror which she have given to me on the birthday a year ago and thought about all that, I remembered the award ceremony of the Human Rights Institution of Turkey and the birthday dinner prepared after the ceremony. Yes, today was my birthday. I was an elderly man who was happily waiting for death at the age of sixty.

It was evening, we were all listening to Süveyda on the dais and she was elected president of the institution by the president because of her hard work and considerations for human rights. Thanks to her, organizations have been set up in many parts of Turkey and abroad in two countries for immigrants to be educated in schools and to recruit them to community. I was listening to her proudly. She pointed at me and said, "Father." While I was listening to her, I felt my cheeks wet. The hall was drowned in applause. Yes, I was sure. In this country, no family of immigrants will be like her family for as long as she was in life. In this country the human rights taken by human beings will be restored. I was happy now, I could die. My family's revenge that came from Afghanistan to Istanbul was taken forty years later, and their killers were asked for an account. When Süveyda finishes her speech we could hug and cry to our heart's content...

DIE STELLE EINES IMMIGRANTEN AUF UNSERE ERDE

Çağrı ÇARDAKLI

Ich kann in dem Sonnenlicht nicht schlafen. Gleich wieder am Morgen, mit den erscheinen des ersten lichtetes, entging mir der schlaf. Ich stand auf und wischte mein Gesicht. Ich sah mich selbst, in dem kleinem Spiegel die mir Süveyda geschenkt hatte. Erst jetzt merke ich dass wie schnell die 30 Jahre vergangen sind. Alles hatte sich geändert Nichts war wie früher. Man merkt schon nach ein paar Stunden Schlaf dass einiges etwas verändert ist. Es ist die Zeit die uns räumlich umwandelt. Wenn sich die Zeit verändert und entwickelt, variiert sich demnach der Veranstaltungsort. Als ich den Spiegel ansah kam Süveyda in meinen Sinn.

Vor dreißig Jahren, die ersten Jahre meines Berufs, zog ich begeistert mit meiner Frau nach Kadıköy. Ich kannte dort eine Arbeiter Familie die aus Syrien ausgewandert waren. Die zunehmende Zahl der Auswanderer hatten eine unregelmäßiges Leben und kein richtiges Arbeit.

Diese Unregelmäßigkeit, bedroht die Hausangestellten, zu einer Wirtschaftskrise im Lande. Einer von den drei Kindern der Familie besuchte die selber Schule wo ich Lehrer war. Sie heißt Süveyda und war 4 Jahre alt. Neben den schlechten ökonomischen zustand, konnten sie noch die Sprache dieses Landes beherrschen. Außerdem war sie als älteste Kind der Familie von einigen Leuten, psychologisch unterdrückt. In einem kurzen Zeitraum von drei Monaten konnte sie sehr gut Türkisch reden. Nach meiner Sicht wollte sie in diesem schönen Land einer erfolgreichen Bildung machen und später eigene Familie helfen.

Ich denke er wird eine sehr gute Zukunft haben. Wir waren miteinander sehr verliebt und haben geheiratet. Das war für mich was sie als Liebe nennen. Es wäre nicht möglich gewesen meiner Liebe gegenüber sie mit den Wörtern zu erklären. Nach dem wir nach Kadıköy umgezogen waren wollten wir immer einen Kind haben. Meiner frau war drei Monate schwanger auf einem Mädchen. Ich sollte ein Vater werden. Was für eine schöne Freude. Ebenso hatte ich zum ersten Mal ein schlechtes Ereignis erlebt als meine frau im fünften Monat schwanger war. Meine Frau litt an Lungenkrebs. Nach allem Bestreben der Ärzte haben sie nicht retten können Ich konnte meine Leiden nicht beschreiben. Jetzt gab es meine Liebe, meine Frau und meine Freund nicht mehr. Ich hatte keine Tochter.

Ich verbrachte ein Jahr in Kadıköy. Vielleicht ist der Mensch von meiner Umgebung Süveyda gewesen, die mir ganz nah stand. Sie war sehr klug und fleißig und konnte mich am besten verstehen. Für mich bedeutet ihre Name in mein Herz als ein Symbol der Frieden, sie stand damit im mittepunkt der Welt. Denn schwarz war Liebe und Liebe war sauber. Denn Frieden bedeutete eine saubere Milch. Denn lieber bedeutet Frieden. Die Menschen sollten es glauben.

Unbeachtet auf die Diskriminierungen in der schule führte sie ihre Leben weiter. Ihre Stabilität gegen über der Unterrichten und die Einstellung zum Leben war Tag zu Tag besser. Als wir zusammen an einem regnerischen Montag in unsere Wohnviertel kamen, merkten wir Polizisten und Krankenwagen vor ihrem Haus. Die getöteten waren ihre Eltern. Plötzlich brach Süveyda ein Schrei aus. Sie hatte keine Familie mehr.

Nach dem aussagen verdiente die Mutter ihr Geld durch Prostitution, deswegen wurden sie ermordet. Süveyda war nicht allein gelassen. Ich war neben ihr. Ich hatte ihn zu schützen. Wir sollten jetzt unsere Schmerz zu teilen. Ich konnte sie nicht in stich stehen lassen. Sie war ab nun meine einzige Tochter. Als ich mich in den Spiegel ansah die sie mir vor einem Jahr bei meiner Geburtstag geschenkt hatte, war ich noch beim Gedanken an letzten Abend bei der Preisverleihung für den Institut für

Menschenrechte und an das Abendessen die sie für meinen Geburtstag vorbereitet hatte. Ja heute war mein Geburtstag. Ich wartete glücklich mit dem alter von sechzig Jahren auf den Tod. Es war Abend geworden, sie gab eine Vorlesung über die Menschrächte und wir hörten Süveyda dabei zu. Sie wurde wegen ihrer Bemühungen vom Präsident zum Leiter der Organisation ausgewählt und ausgezeichnet. Dank ihm wurden in vielen Gebieten der Türkei und im Ausland, Organisationen gegründet damit die Emigranten in der Gesellschaft zu Schule gehen können. Ich hörte ihm stolz zu. Dabei zeigte er mich an und sagte „Vater“. Ich wurde rot in den Wangen und Tränen liefen mir aus dem Augen. Der Salon war mit Applaus übertönt. Ja, ich war mir sicher. So lange sie noch am Leben ist, sollte in diesem Land kein anderer Einwanderer Familie so ein Leben haben wie ihrer eigene. Die genommenen Menschenrechte von Menschen sollten zurückgegeben werden. Ich war jetzt glücklich und könnte sterben. Die Rache meiner Familie, die von Afghanistan nach Istanbul kamen, nach 40 Jahren damit genommen worden. Die Täter wurden damit in Rechenschaft gestellt. Nachdem sie ihre Rede beendet hatte und nach Hause kam, haben wir uns umarmt und reichlich geweint.

موطن مهاجر في الافق

Çağrı ÇARDAKLI

لا استطيع النوم على اشعة الشمس مرة اخرى استيقظت على اشعتها ذلك الصباح نهضت وغسلت وجهي ونظرت اليه في المراة التي اهدتني اياها سويده ذلك الصباح فقط فهمت كيف مرت ثلاثين سنة مرورا سريعا لم يعد اي شئ كما كان عليه في السابق على العكس كل شئ تغير بعد ساعات قليلة فقط من الاستيقاظ من النوم يمكن للمرء فهم كيف ان كل شئ تغير فبالنسبة لي الزمان هو الذي يغير المكان فاذا تغير الزمان فالمكان كذلك بمثله يشهد تغيرا

وبينما انظر الى المراة وعقلي شارد في كل هاته الافكار تبادرت الى ذهني سويده قبل ثلاثين سنة وفي اولى سنوات عملي الشيقة حين انتقلت انا وزوجتي للعيش في كاديكوي باسطنبول حيث كانت هناك عائلة سورية مهاجرة فمع تزايد اللاجئين تزايدت معهم طرق عيشهم واعمالهم الغير منظمة عدم الانتظام هذا جعل من قطاع الشغل للدولة يدخل في مرحلة حرجة و شهد اقتصاد الدولة ايضا ازمة كبيرة هذه العائلة التي كانت مكونة من ثلاثة افراد كان من بين افرادها سويده الفتاة ذات الاربعة عشر سنة حيث كانت تتراد المدرسة التي كنت ادرس فيها ضعف حالتهم المادية وعدم ادراكهم لغة هذا البلد اضافة الى الضغط النفسي الذي كان يمارس عليهم من قبل فئة من الناس فقد كانت سويده كبرى بنات هذه الاسرة ففي ظرف ثلاثة اشهر تحدثت التركية بطلاقة فمستقبلها كان سيصبح لامعا حسب نظري كانت ستدرس وستحصل على منصب يخول لها مساعدة هلهما في القريب البعيد

اما انا وزوجتي فقد تزوجنا عن حب فقد كانت بالنسبة لي العشق الذي لطالم تحدثت الناس عنه فلو كنت قد عبرت لها بكلمات الحب التي كنت اسمعها كان حبنا سيظل بدون اسم لانه لم تكن هناك كلمات تعبر عن مدى حبي لها منذ انتقالنا الى كاديكوي ونحن نتمنى ان نرزق بطفل بلى تحقق ذلك واصبحت زوجتي حاملا في شهرها الثالث انذاك كنا سنرزق بفتاة وكانت فرحتنا سيصبح لها معنى اخر لكن لما اكملت زوجتي شهرها الخامس اصيبت بسرطان على مستوى الرئة ورغم محاولات اطباء فانهم لم يستطيعوا انقاذ حياتها كان احساسا رهيبا لن استطيع وصفه فلم يعد لي زوجة ولا صديقة فقد كانت هي كل شئ بالنسبة لي وفقدت ابنتي التي كنا سنرزق بها كذلك

قضيت سنة كاملة بكاديكوي كانت سويده هي اقرب شخص لي فقد كانت هي الفتاة الذكية و النشيطة التي تفهمني فقد كان اسمها ليحمل في طياته معنى للسلام وسط الحياة التي كانت كنقطة سوداء \العشق هو

العجوز ذا الستين عاما والمنتظر لمجيئ موته
بسعادة

حل المساء ونحن هنا ننصت لسويده وهي تتحدث
فوق المنصة فبفضل عزمها واعمالها الناجحة ثم
اختيارها من قبل رئيس الجمهورية لتكون رئيسة
للمؤسسة فبفضلها سواء في تركيا او خارجها
اصبح للمهاجرين الحق في التعلم والتمدرس وذلك
ببناء منظمات تدافع عن ذلك كنت انصت اليها بكل
افتخار اشارت الي مناديتي بابي وانا انصت لها
تبللت وجنتاي فمن الان وصاعدا وفي هذا الوطن
لن تعيش اي عائلة مهاجرة كيف ما كانت الظروف
التي مرت منها عائلتها فالحقوق التي سلبها الانسان
من اخيه بني البشر في هذه الدولة ستعاد من جديد
فقد اصبحت الان سعيدا باستعادة الموت المجيئ
فقد اخذ بثار عائلتي بعد اربعين سنة التي كانت قد
هاجرت في قديما من افغانستان نحو اسطنبول
وتمت كذلك معاقبة القتلة
فبعد انتهاء خطابها يمكننا البكاء وعناق بعضنا
البعض انا وسويده

السلام فالناس يجب عليهم فهم ذلك لم تكن تبدي
سويده اهتماما لمضايقة اصدقائها لها في المدرسة
بل على العكس كانت كل يوم تزداد نجاحا في
دراستها وتزداد قوة وقوفها قبال الحياة
في يوم اثنين ممطرتوجهنا من المدرسة الى الحي
الذي كان مليئا بسيارات الشرطة والاسعاف فقط
اثار انتباهي تمركز رجل الشرطة امام منزلها
بالضبط فالعائلة التي قتلت كانت عائلة سويده فجاء
تعالى صوت صراخ سويده في الافق فقد اصبحت
هي كذلك يتيمة من دون عائلة فحسب ما سمعت من
ما كان يروج في الحي انهم كانوا يتاجرون بجسد
امها وبعد ذلك قاموا بقتلها لم تكن سويده وحيدة بل
كنت انا الى جانبها كان يجب علي حمايتها لم يكن
علي تركها هكذا فقد اصبحت ابنتي الصغيرة
وانا شاردي افكاري ناظرا لهذه المرأة التي اهدتني
اياها سويده السنة الماضية تبادل الى ذهني حفل
توزيع جوائز مؤسسة تركيا لحماية حقوق الانسان
والتجهيز لحفل عيد ميلادي اللذان سيقاما هذا المساء
نعم فالיום هو عيد ميلادي فقد اصبحت ذلك

МЕСТО ИММИГРАНТА В ЗЕМЛЕ

Çağrı ÇARDAKLI

Я не могу спать на солнце. Он снова сломал утром с первыми лучами солнца сна. Я встал и умылся. Süveyda меня как подарок, который где я увидел себя в зеркальце. Тридцатилетний время как быстро выяснили, что утром. Ничего не было больше не как раньше, все изменилось. Он понимает, что что-то изменилось человеческую жизнь даже просыпаться несколько часов сна. Для меня это время, чтобы изменить место. Если время изменяется и развивается, она изменяется в зависимости от места. Посмотрите в зеркало, они пришли мне на ум, когда думаешь suveyda. Тридцать лет назад я переехал с женой взволнованно дал первые годы моей профессии Кадикой также имели семьи трудящихся-мигрантов, которые мигрируют из одного района в Сирию. Номер имел неправильную жизнь и работает все более нелегальные мигранты. Эти нарушения отрезных домашних работников по всей стране покидает все больше и больше под угрозой, экономический кризис тащил нашу страну. Три маленьких детей называли нуклеарной семьи в suveyda учителя из школы я сделал мой четырнадцатилетняя дочь. Они знают язык финансового положения страны их происхождения, а также бедных, и некоторые люди, был самым старшим ребенком в семье разрушилась под психологическим воздействием на них. Турции в короткий период в три месяца, он был в состоянии говорить очень хорошо. Прочитайте мои глаза будут видеть семью прийти в лучшее место в этой прекрасной стране. Для меня, его будущее было светлым. Мы были женаты очень рады сотрудничать друг с другом. Он голосует за то, что они любят меня. был с ним, я слышал слова любви, если он оставался неизвестным. Потому что никакие слова не могли бы объяснить чувство, которое я когда-либо слышал. Мы хотим, чтобы дети, так как мы переехали в Кадыкей. Моя жена была беременна их три-месячной девочкой. Я бы иметь ребенка. Таково было большое чувство счастья. Точно так же, когда моя жена пришла мне в голову плохой случай, который никогда не приходил пять месяцев беременности в моей жизни. Моя жена страдала от рака легких. Врачи не могли быть спасены от всех усилий. Я не мог сказать эту печаль. Теперь я люблю человека, у меня не было жены. Я провел год в kadikoу. Может быть, это Süveyda люди в моем районе. Она была очень умной и трудолюбивой девушкой, которая понимает меня. Для меня это был черный символизирующего мира в середине сердца мира смысла его имени. Потому что я люблю черный. Потому что любовь была чистой. Потому что мир был чистым молоком. Потому что я имею в виду любовь мир. И люди не должны верить этому. определение в ее сознании даже изолировать эти в школе, успех, отношение к жизни продолжается каждый день. В дождливом понедельник мы пришли к окрестностям в окрестностях машин скорой помощи из школы вместе, я заметил, что в доме, где полиция они усажены. Süveyda убитых были семьи. Внезапно сломан визг Süveyda. У него не было семьи больше.

По риторике я слышу, что они отличаются в этих районах, которые зарабатывают деньги, используя тело матери и сказали, что убили Süveyda. Сувайда была оставлена в покое. У меня есть следующий. Я должен был защитить его. Мы должны жить, разделяя нашу боль. Я не мог оставить его так. Она была моя единственная дочь в настоящее время.

Еда пришла ко мне год назад, что он посмотрел в зеркало на мой день рождения подарок на мой взгляд, им думать, что Турция приготовила для моего обеда дня рождения на церемонии награждения Института по правам человека и после. Да, в тот день был мой день рождения. Шестьдесят лет счастливо в ожидании смерти была старшей. Это был вечер мы слушали Süveyda было награждено на пьедестале президентом и руководителем организации из-за их нелегкий труд и его мысль по правам человека было выбрано.

Благодаря ему многие части Турции и за рубежом мигрантов, обучающихся в школах двух стран и организаций, созданных для возвращения в общество.

Я слушал его с гордостью. показывая мне «Папа,» сказала она. Я чувствовал, что мой слушая ее мокрые щеки. Салон аплодисменты утонули. Да, я уверен. В этой стране уже не в живых до тех пор, как он живет в семьях иммигрантов, он никогда не будет, как и ее семья. Права человека, полученные люди в этой стране будут возвращены. Теперь я был так счастлив, я мог умереть. После мести семьи из Афганистана в Стамбул и учет сорок лет спустя он попросил убийца. Мы съоедем обниматься как только пришла suveyda после речь...

جای یک مهاجر در کره زمین

Çağrı ÇARDAKLI

از نور آفتاب نمیتوانم خواب کنم. صبح گذشته هم نور آفتاب خوابم را خراب کرد. دست و روی ام را شستم. او آینه که سویده برایم هدیه داده بود، خودم را دیدم. سی سال چی قسم به این زودی پشت سر مانده او را فهمیدم. هیچ چیز مثل سابقش نیست، همه چیز تغیر خورد. انسان به از چند ساعت خواب هم میتواند بفهمد که به زندگی چقدر چیز ها تغیر کرده است. به نظر من زمان باعث تغیر مکان است. اگر زمان روبه تغیر و ترقی باشد، مکان هم به او ارتباط دارد که تغیر کند. هنگام که به آینه نگاه میکردم، به فکر سویده آمد. سی سال پیش هیجان که روزهای اول کاری ام برایم داده بود، مهاجری از محله کدکوی سوریه یک کارگر فامیل های مهاجر بود. آن مهاجرین که با مهاجرت تعداد شان زیاد شده بودند، به یک زندگی و و یک کار ببترتیب دچار بودند. این بی ترتیبی به اشخص همان محل هم به مشکلات دچار میساختند، در کشور ما بحران اقتصادی هم در جریان بود. آن سویده که از یک فامیل کوچک است که دارای سه اولاد بودند، یک دختر چهارده ساله هم داشتند. فامیل که وضعیت مادی خراب، همچنان زبان آن کشور را هم بلد نیستند و

دختر که در تحت تاثیر دیگران رفته باشد بود. در مدت سه ماه زبان ترکی را به سکل احسن اش فرا گرفت. به نظر من به این زیبا آمده فامیلش را خوب تامین خواهد ساخت. به نظرم آینده اش درخشان است. مابه رضایت مملو با عشق عروسی کردیم. به فکر عاشقی همان است. نام این را عاشقی خطاب میکردند هم جاویدان خواهد میماند. بخاطریکه هیچ از یکی آن جملات که تا حال شنیده ام، او حس را برایم نمیداد. از وقیتیکه در کدکوی با هم دیگر معرفی شدیم، آرزوی اولاد دار شدن را داشتیم. همسرم سه ماهه باردار بود. امید یک طفل را داشتم. این خوشهای واقعا یک احساس فوق العاده بود. در چنین موقع که همسرم پنج ماهه باردار بود، یک واقعه تلخ پیش آمد. خانم به سرطان ریه دچار شد. با این همه زحمات داکتران باز هم جلوگیری کرده نوانستن. این غم و انده ام را به کسی گفته نمیتوانستم. اینکه یک خانم، یک رفقم و یک عاشم دیگر نیست. یک دخترم نبود چون یک سال را در کدکوی سپری کرده بود.

شاید نزدیک ترین انسان برایم سویده بود. او دختر که مرا درک کرد و همچنان یک دختر ذکی و زحمتکش بود. به نظرم نام وی، سیاه سمبولی از صلح، در دنیا است. چون عشق سیاه بود، چون عاشقی پاک است. چونکه صلح یک شیر سفید است. چونکه عشق به معنی صلح بود. و اشخاص به این باد باورداشته باشند. فرق نمیکرد اینکه بعضی ها از مکتب به حاشیه رانده بودند. به مرور زمان صمیمی ات وی، موفقیت وی و غیره روبه پیشرفت بود. روز دوشنبه در یک روز بارانی با هم یکجا، وقتیکه به محله آمدیم، در محله که آنها زندگی میکردند، پیشروی خانه امبولانس و پولیس هارا دیدیم. مقتول از فامیل سویده بود. ناگهان بود فریادی از سویده برآمد. برایش دیگر فامیلی وجود نداشت.

چیزیکه من شنیدم شدم، با استفاده از بدن، مادر سویده پول به دست آوردند و به قتل رسانیدن. سویده تنها مانده بود. در پیشش تنها من بودم. باید از او مواظبت کنم. او به مثابه یک دختر، برایم مانده بود.

اطراف سالون صدای چک چک بود. بلی باور داشتم. در این کشور هیچ یکی از فامیل مهاجرین، به مثل او نخواهد شد. در این کشور حقوق از دست رفته انسان ها دوباره برگردانده میشود. لهذا خوشحال بودم، میتوانستم بمیرم بود. یک وقت ها اشخاص که از افغانستان به ترکیه آمده بودند، بعد از چهل سال، از فامیل ام انتقام گرفتند و قضیه را از قاتل ها پرسیدند. بعد از آمدن سویده امکان گریان کردن ما بود....

ЖЕР ЖҮЗҮНДӨ БИР КӨЧМӨНДҮН ЖЕРИ

Çağrı ÇARDAKLI

Мен күн ысыгында уктай албайм.Ошол таңда уйкум кайрадан күндүн тийген нурлары менен бузулду.Туруп бетимди жуудум.Сувейданын мага белек кылган кичинекей күзгүсү менен өзүмдү көрдүм.Отуз жылдык убакыттын канчалык тез өткөнүн ошол таңда түшүндүм.Эч нерсе эми мурункудай эмес эле,бардык нерсе өзгөргөн эле.Адам бир нече саатык уйкусунан ойгонгондон кийин дагы жашоосунда бир нерсе өзгөргөнүн байкайт.Менимче жерди өзгөрткөн замане болсо керек.Заман өзгөрүп өнүксө,жер дагы ага жараша өзгөрөт.Күзгүтө карап буларды ойлонуп жатып оюма Сувейда келди.Отуз жыл мурун кесибимдин алгачкы жылдарындагы толкундоо менен жубайым менен көчүп барган Кадыкөйдө бир айылга Сириядан көчүп келген бир жумушчу көчмөн үй бүлө бар эле.Барган сайын саны көбөйгөн көчмөндөрдүн баш аламан бир жашоосу жана иштери бар эле.Бул тартипсиздик өлкөдөгү жергиликтүү жумушчу бөлүгүнү дагы коркунуч алдында калтырып,өлкөбүздү экономикалык кризиске алып барып жатты эле.Үч балалуу бул жаш үй бүлөдөн мен мугалим болгон мектепке келген Сувейда деген 14 жаштагы кызы бар эле.Материалдык абалы жаман болуусунун жанында алар келген өлкөнүн тилин билбөөсү жана кээ бир адамдардын аларга тийгизген психологиялык таасирлери астында калган бир үй бүлөнүн эң улуу кызы эле.Үч ай сыяктуу кыска бир убакытта түркчөнү жакшы сүйлөй алды.Менин алдымда окуп бул өлкөдө жакшы жерлерде иштеп үй бүлөсүнү карайт эле.Менин оюмча анын келечеги жарык эле.

Жубайым менен бири бирибизди аябай жакшы көрүп үйлөндүк эле.Мен үчүн сүйүү деген нерсе ал эле.Ага болгон сүйүүм сөз менен түшүндүрүлүүлүгө болсо эгер ысымсыз калат эле.Анткени эч бир сөз ага болгон сезимимди түшүндүрө албайт эле.Кадыкөйгө көчүп келгенибизден бери балалуу болууну каалап жаттык эле.Жубайым 3 айлык бир кыз боюнда бар эле.Бир балалуу болот элем.Мындай бактылуулук укмуштуудай бир сезим эле.Жубайым 5 айлык боюнда болгондо жашоомдо эч болбогон жаман бир окуя башыма келди.Жубайым өпкө рагына чалдыкты.Докторлордун бардык аракетине карабастан куткара алынбады.Бул кайгыны түшүндүрө албайт элем.Мындан ары жалгыз сүйүүм,досум,жубайым жок.Бир кызым жок эле.Кадыкөйдө бир жыл өткөрдүм.Балким эң жакын адамым Сувейда эле.

Ал мени түшүнгөн өтө акылдуу жана эмгекчил бир кыз эле.Менимче анын атынын мааниси дүйнөнүн жүрөгүнүн ортосунда болгон тынчтыктын символу болгон кара бир чекит эле.Анткени кара чекит сүйүү эле.Анткени сүйүү таза эле.Анткени тынчтык таза бир сүт эле.Анткени сүйүү тынчтык деген.Адамдар буга ишениши керек эле.Мектепте аны бөлгөндөргө сыр берчү эмес эле.Сабактарындагы чечкиндүүлүгү,ийгилиги,жашоого болгон көз карашы күн өткөн сайын уланып жатты эле.

Жамгырлуу бир дүйшөмбү күнү мектептен чогуу айылга келгенибизде тез жардамдардын, милициялардын алардын үйүнүн алдында турганын байкадым. Өлтүрүлгөндөр Сувейданын үй бүлөсү эле. Бир маалда Сувейда кыйкырып жиберди. Анын эми үй бүлөсү жок. Уккандарыма караганда Сувейданын апасынын денесини колдонуп акча тапканын жана өлтүрүлгөнү айтылып жатты эле.

Сувейда жалгыз калбады эле. Жанында мен бар элем. Аны коргошум керек эле. Кайгыларыбызды бөлүшүп жашашыбыз керек эле. Аны таштай албайт элем. Ал эми менин жалгыз кызым эле.

Мага мындан бир жыл мурунку туулган күнүмдө белек кылган күзгүгө карап буларды ойлонуп жатып оюма кечки Түркия Адам Укуктары Уюмунун сыйлык аземи жана кийинки туулган күнүм үчүн даядалган тамак келди. Ооба бул күн менин туулган күнүм эле. Алтымыш жашында өлүмдү бактылуу бир абалда күткөн карыя элем.

Кеч болгон эле баарыбыз Сувейданы угуп жаттык, сыйлыкка татыктуу деп табылыптыр жана адам укуктарына багытында жасалган эрктүү эмгектери жана ойлору үчүн президент тарабынан уюмдун төрагасы болуп тандалды.

Анын жардамы менен Туркиянын бир нече жеринде жана чет өлкөдө 2 өлкөдө көчмөндөрдүн мектептеринде билим алууларыны жана коомго берилиши үчүн уюдар курулду.

Аны сыймык менен угуп жаттым. Мени к өрсөтүп “Ата” деди. Аны угуп жатып жаактарымдын суу болгонун сездим. Зал кол чабуулар менен толду. Ооба. Бул өлкөдө эми эч бир көчмөн үй бүлөсүнүн жашоосу ал жашоодо болгончо анын үй бүлөсү сыяктуу болбойт эле. Бул өлкөдө адамдын адам тарабынан алынган укуктары кайра кайтарылып берилет эле. Эми бактылуу элем, өлсөм да болот. Бир убактар Афганистандан Стамбулга келген үй бүлөмдүн өчү кырк жылдан кийин алынып, канкорлордон эсеп суралды. Сувейда сүйлөп бүтүп келсе кучакташып тойгончо ыйласак да болот...

YER ÜZÜNDƏ BİR QAÇQININ YERİ

Çağrı ÇARDAKLI

Günəş işığında yata bilmirəm mən. O səhər yenə yuxum günəşin ilk işıqlarıyla pozuldu. Qalxıb üzümü yudum. Süveyda'nın mənə hədiyyə etdiyi o kiçik aynada özümü gördüm. Otuz illik zamanın necədə tez keçdiyini o səhər anladım. Heç bir şey artıq köhnəsi kimi deyildi, hər şey dəyişmişdi. İnsan bir neçə saatlıq yuxudan oyananda belə həyatında bir şeylərin dəyişdiyini fərqlənə varar. Mənə görə məkanı dəyişdirən zamandır. Zaman dəyişir və inkişaf etsə, məkanda buna bağlı olaraq dəyişir. Aynaya baxıb bunları düşünərkən ağıma Süveyda gəldi. Otuz il əvvəl peşəmi ilk illərinin verdiyi həyəcanla yoldaşım Kadıköy 'də bir məhəlləyə Suriyadan köç edən işçi immiqrant bir ailə vardı. Sayları gedərək artan köçkünlərin nizamsız həyatları və nizamsız işləri vardı. Bu nizamsızlıq ölkədəki yerli işçi seqmenti də gedərək təhlükə altında buraxır, ölkəmizi iqtisadi böhrana sürüyürdü. Üç uşaq bu gənc ailədən mənim müəllimlik etdiyim məktəbə gələn Süveyda adında on dörd yaşında bir qızları var idi.

Maddi vəziyyətlərinin pis olması ilə bərabər gəldikləri bu ölkənin dilini bilməmələri və bəzi insanların onların üzərindəki psixoloji təsirləri altında çökmüş bir ailənin ən böyük övladı idi. Üç ay kimi qısa bir müddətdə Türkcəni çox gözəl danışdı. Mənim gözümdə oxuyub bu gözəl ölkədə yaxşı yerlərə gəlib ailəsinə baxacaqdı. Mənə görə onun gələcəyi parlaq idi. Yoldaşım bir-birimizi çox sevərək evlənmişdik. Mənim üçün eşq dedikləri şey o idi. Ona duyduğum eşqi sözlərlə anlatmaq mümkün olsaydı əgər adsız qalardı. Çünki heç bir söz ona duyduğu hissin anlatamazdı. Kadıköyə köçəndən bəri uşaq istəyirdik. Həyat yoldaşım üç aylıq bir qız uşağına hamilə idi. Bir uşağı olacaqdı. Belə xoşbəxtlik möcüzə bir duyğu idi. Eyni şəkildə başıma yoldaşım beş aylıq hamiləyə həyatımda heç gəlməyən pis bir hadisə gəldi. Həyat yoldaşım ağciyər xərçənginə tutulmuşdu. Həkimlərin bütün səylərinə qarşı qurtarıla bilmədi. Bu kədərini anlatamazdım. Artıq bir aşkı bir dostum bir yoldaşım yox idi. Bir qızım yoxtu. Kadıköy'də bir il keçirmişdim. Bəlkə də ən yaxınımdakı insan Süveyda'ydı.

O məni anlayan çox ağıllı və çalışqan bir qız idi. Mənə görə onun adının mənası dünyanın ürəyinin ortasında var olan sülhü işarələyən qara bir nöqtə idi. Çünki qara eşq idi. Çünki eşq təmizdi. Çünki sülh təmiz bir süttü. Çünki eşq sülh demək idi. Və insanlar buna inanmalıydı. Məktəbdə onu ötekiləşdirənlərə diqqət belə etməzdi. Derslərindəki dayanıqlılığı, müvəffəqiyyəti, həyata qarşı duruşu hər keçən gün artaraq davam edirdi. Yağışlı bir bazar ertəsi günü məktəbdən birlikdə məhəlləyə gəldiyimizdə məhəllədə təcili yardımların, polislərin onların olduğu evin önündə olduğunu fərqləndim. Öldürülənlər Süveyda'nın ailəsi. Birdən qopan qışqırıq Süveyda'ya aid idi. Onun artıq bir ailəsi yox idi. Eşitdiyim ifadələrə görə fərqli olduqları bu məhəllədə Süveyda'nın anasının bədənini istifadə edərək pul qazandığını və öldürüldükləri deyilirdi. Süveyda yalnız qalmamışdı. Yanında mən vardım. Onu qorumaalıydım. Ağrılarımızı paylaşaraq yaşamalıydıq. Onu elə buraxa bilməzdim. O artıq mənim bir cə qızımdı.

Mənə bundan bir il əvvəlki ad günümə hədiyyə etdiyi bu aynaya baxıb bunları düşünərkən ağıma axşamkı Türkiyə İnsan Haqları Təşkilatının mükafat mərasimi və sonrasındakı doğum günüm üçün hazırladığı yemək gəldi. Bəli bu gün mənim ad günümdü. Altmış yaşında ölümü xoşbəxt bir şəkildə göz-ləyən yaşlı biri idim. Axşam olmuşdu hamımız Süveyda'yı kürsüdə dinləyirdi mükafata layiq görülmüş və insan hüquqlarına istiqamətli etdiyi əzmlı işləri və düşüncələrindən ötəri prezident tərəfindən təşkilatın başçısı seçilmişdi. Onun sayəsində Türkiyənin bir çox yerində və yurd xaricində iki ölkədə köçkünlərin məktəblərdə təhsil görmələrini və cəmiyyətə qazandırılması üçün təşkilatlar qurulmuşdu. Onu qürurla dinləyirdim.

Məni göstərərək "Ata" dedi. Onu dinlərkən yanaqlarımı islandığını hiss etdim. Qonaq otağı alqışların boğulmuşdu. Bəli, əmindim. Bu ölkədə artıq heç bir immiqrant ailəsinin həyatı o həyatda olduğu müddət ərzində onun ailəsi kimi olmayacaqdı. Bu ölkədə insanın insan tərəfindən alınan hüquqlar təkrar geri veriləcəkdı. Artıq xoşbəxt idim, ölə bilərdim. Bir zamanlar Əfqanıstandan İstanbula gələn ailəmin intiqamı qırx il sonra alınmış və qatillərindən hesabı soruşulmuşdu. Süveyda nitqini bitirib gələndə qucaqlaşb doya doya ağlaya bilərdik ...

ZGODBA O PRISELJENSKIH ZEMLJE

Çağrı ÇARDAKLI

Ne morem spati na soncu. To jutro moj spanec je bil razvajen s prvimi luči sonca. Vstal sem in oprati svoj obraz. Süveyda mi kot darilo, ki je, če sem sam videl v majhnem ogledalu Trideset let čas zdaj je, kako hitro ugotovili, da je jutro. Nič ni bilo več kot prej, se je vse spremenilo. Se zaveda, da se je nekaj spremenilo človekovo življenje tudi zbudil nekaj ur spanja. Za mene je čas, da se spremeni v prizorišče. Če se čas spreminja in razvija, spreminja se glede na prizorišče. Poglej se v ogledalo jim je prišel na misel, ko razmišljam Suveyda. Pred tridesetimi leti, sem se preselil z ženo razburjeno je v prvih letih mojega poklica Kadikoy imela tudi družino delavcev migrantov, ki se selijo iz ene soseske v Siriji. Število imela neredno življenje in dela vse bolj nezakonitih migrantov. Te nepravilnosti rezanje domače delavce po vsej državi, so zapustili vse bolj ogrožena, gospodarska kriza je vlečenjem našo državo. Trije otroci so bili imenovani nuklearna družina v Suveyda učitelja iz šole sem naredil moj štirinajst let staro hčerko. Vedo jezik finančnega stanja svojih držav izvora kot tudi revnim, nekateri pa je bil najstarejši otrok družine propadel pod psihološko vpliva na njih. Turški v kratkem obdobju treh mesecev, je bil sposoben govoriti zelo lepo.

Preberite moje oči bi videli družino prišli na najboljše mesto v tej prelepi deželi. Za mene, je bila njegova prihodnost svetla. Bili smo poročena zelo vesel, da partner s seboj. On glasov za nekaj, kar mi je všeč preveč. Videl sem, da se z njim, če slišim besedo ljubezen, bi bil ostati anonimni. Ker ni besede ni mogel razložiti občutek sem ga kdaj slišal. Želimo, da otroci, ker smo se preselili v Kadikoy. Moja žena je bila noseča s svojim trimesečni deklice. Jaz bi imel otroka. Tak je bil super občutek sreče. Prav tako, ko je žena prišla na mojo glavo slab dogodek, ki ni nikoli prišel pet mesecev noseča v mojem življenju. Moja žena je trpela za rakom na pljučih. Zdravniki ni bilo mogoče shraniti proti vsem prizadevanjem.

Nisem vedel, to žalosti. Zdaj nisem imel ženo in deklice. Eno leto sem preživel v Kadıköy. Mogoče moja osebnost je bila najbližje Süveyda. Bila je zelo inteligenten in pridni dekle, ki me razume. Za mene, njegovo ime pomeni črna luknjo, ki simbolizira mir, ki obstaja v središču svetovnega srcu. Ker je bila črna. Ker ljubezen je bila čista. Ker mir je čisto mleko. Ker ljubezen pomenilo mir. In ljudje naj bi bili verjeli. Jaz ne bi niti mar za druge ljudi v šoli.

Njegova odločitev, uspešnost in lekcije o svojem stališču Nadaljevanje Povečanje iz dneva v dan. Na deževno ponedeljek smo prišli v soseski v bližini reševalna vozila iz šole skupaj, sem opazil, da v hiši, kjer policija önündeol so sedi Pobite so bili družina Suveyda. Nenadoma krik, ki je izbruhnila v Suveyda pripadala. Nimela je več družino. Po pogovorih, ki sem jih slišal, je bilo rečeno, da so bili v tej soseski drugačen in shranili denar, ki ga prostitucija. Suveyda ni več sama. Bil sem zraven njega. Moral bi zaščiten njej. Živeli smo na naši skupni bolečine. Nisem mogel zapustiti njej tako. Bila je zdaj moja edina punca.

Obrok je prišel do mene pred letom dni, da se je pogledal v ogledalo na moj rojstni dan darilo za mojo njih mislih, misleč, da je Turčija pripravljena za mojo rojstnodnevno večerjo na podelitvi nagrad inštituta za človekove pravice in po. Ja, je bil ta dan moj rojstni dan. Šestdeset-letni veselo čakajo na smrt je bil starejši.

To je bil večer smo poslušanje Süveyda je bila nagrajena na stopničkah s strani predsednika in vodja organizacije zaradi svojega trdega dela in njegove misli o človekovih pravicah je bila izbrana. Hvala, da mu veliko delov Turčije in v tujini migrantov, ki študirajo v šolah v obeh državah in uveljavljenih organizacij za vrnitev v družbo. Poslušal sem mu s ponosom. mi prikazuje "Očka," je dejal. Čutila sem, da moj poslušanje njenih mokrih lic. Salon aplavz utonil. Ja, sem prepričan. V tej državi ni več živ tako dolgo, kot živi iz priseljenjskih družin, nikoli ne bi bilo, kot svojo družino. Človekovih pravic, ki so jih ljudje, prejeti v tej državi, bi imeli nazaj. Zdaj sem bil tako srečen, da bi lahko umrl. Maščevanje družine, ki je nekoč priselil iz Afganistana do Istanbula, so bili sprejeti po štirideset let in njihovi morilci so bile pozvane, za račun. Ko Suveyda končala govori, bi lahko objela in jokala grenko ..